

Kuriosum — har Luksusbil. Se, dette er selvfølgelig meget for lidt. Men herfra og til at sige, at der foreligger bevidst urigtig Selvangivelse, er der dog et betydeligt Spring. Der er ingen, der i mindste Maade vil være med til at dække over Skattesnyderi, over Folk, der bevidst opgiver langt mindre, end de har. Naar saaledes en Mand opgiver sit Spareindskud til 41 000 Kr., men han har 108 633 Kr., og en anden opgiver sin Indtægt til 9 700, medens den i Virkeligheden er 28 641 o. s. v., saa er der intet Menneske i denne Sal eller i det hele Land, ikke en eneste Landbruger, der ønsker at holde sin Haand over disse grelle Tilfælde. Men det, jeg gerne vil drage til Felts imod, det er, at man betragter disse Tilfælde som Norm, for det er de ikke. Vi maa jo alle haabe paa, at det endogsaa er meget sjældne Undtagelser. Selvfølgelig er det et stort Uheld, naar Næstformand Bang har taget 1 400 Stikprøver, og $\frac{3}{4}$ har vist, at der er opgivet for lille Indtægt. Men det behøver ikke at være bevidst. Der er uhyre mange, der ikke selv er klar over deres Formues Størrelse. Selvfølgelig er der i og for sig her kun Tale om mindre Svingninger, men jeg tror, det for en stor Del ligger i, at en Mængde fornuftige Landbrugere ikke bruger deres Indtægt, og saa ikke tager sig i Agt for, at de paaløbende Renter, godskrevet deres Sparekasseindskud, ikke alene er en Formueforøgelse, men i Virkeligheden skal opføres ogsaa til Indtægt; men, der er et mægtigt Spring herfra til at beskyldte de paagældende for bevidst at opgive forkert Indtægt. Jeg tror ikke, Landbrugerne er mindre samvittighedsfulde end andre, men som jeg sagde før, Forholdene er vanskeligere for dem, end f. Eks. for handlende og Haandværkere, der maaske ogsaa er Pen og Blæk lidt nærmere, ogsaa i overført Betydning. Derfor bør man støtte Regnskabsførelsen i Landbruget. Den tvungne Statusopgørelse er, som sagt, en god Begyndelse. Den kan gøres og maa derfor indføres. For det er klart — saaledes ser Landbrugerne ogsaa paa Forholdet —, at alle maa være med til at betale Statens Byrder, og de, der med eller uden deres Vidende betaler for lidt, vælter en Byrde over paa andre. Men jeg gentager, det er min Overbevisning, at Landbrugerne som Helhed ikke ønsker at unddrage sig deres Samfundspilgter.

Med det samme jeg taler om et Skatte-

tema, vil jeg gerne have Lov til at berøre en bestemt Skat og dens Anvendelse. Adskillige Gange har jeg i dette høje Ting omtalt Arveafgiften, saa vidt jeg erindrer første Gang ved Finanslovens første Behandling i Oktober 1905. Arveafgiften er i og for sig en god og retfærdig Skat. Arven kommer let til Arvtageren og er kun mulig ved Beskyttelse af Samfundet, saaledes at dette, som rimeligt er, har Krav paa en vis Afgift som Vederlag for denne Beskyttelse, og naar Arveafgiften er moderat, mærkes den ikke synderligt, idet den tages, inden Arvtageren har faaet Pengene i Lommen — naar de først er kommet ned i Lommen, ved man nok, der er altid Modhager paa dem —, og desuden tager en Bobehandling meget ofte en rundelig Tid. Det er ikke sjældent et Aar, det drejer sig om, eller mere, og i den Tid løber baade Renter og Udbytte paa Arven, saaledes at disse dog dækker noget af Arveafgiften. At denne Skat gaar ind i det aarlige Finansmaskineri, er der maaske i og for sig ikke noget at sige til, saa længe Satserne er nogenlunde moderate, men nu om Stunder, hvor Afgiften kan naa op til 32 pCt., anser jeg det ikke for at være forsvarligt paa denne Maade at forringe Nationalformuen. Man bebrejder dog en Mand, at han lever over Evne og spiser sin Formue op. Her er det Staten, der spiser Borgernes sammensparede Formue op. For ikke at forringe Nationalformuen burde denne Skat, som er af en særlig Art, ogsaa have en særlig Anvendelse, den bør bruges til Afskrivning paa Statsgælden, og det kan der for saa vidt nok være al Grund til i Øjeblikket. Saa forringer man ganske vist Borgernes Formuer, men til Gengæld daler Statsgælden, saaledes at Nationalformuen ikke forrykkes i ugunstig Retning.

Jeg vil tage et Eksempel. Et stort Gods med en betydelig Kapitalformue gik over til Besidderens Broder, og efter, saa vidt jeg husker, kun $1\frac{1}{2}$ eller 2 Aars Forløb gik Arven videre til dennes Søstersøn. Jeg kender ikke Arvemassens Størrelse i første Omgang, men lad mig løst ansætte den til 5 Mill. Kr., Arveafgiften var i saa Tilfælde 1 017 358 Kr., saaledes at i næste Omgang er Arvemassen reduceret til 3 982 642 Kr., og Arveafgiften er da 834 234 Kr. Staten har saaledes i dette meget korte Tidsrum taget ca. 2 Mill. Kr. og brugt dem. Var de ikke taget, vilde Staten have haft